

Arrest

nr. 191 755 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige tweede asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 151 391 van 28 augustus 2015 omdat (i) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, (ii) ofschoon de situatie voor de Koptische christenen zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, en (iii) er voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen die hij met salafisten heeft gekend omdat hij een christelijk meisje had geholpen.

Verzoeker legt volgende kopieën van documenten neer: een handgeschreven brief van Ma., gekend als Me., waarin zij verzoekers relaas bevestigt; uittreksel paspoort en identiteitskaart d.d. 2011 waarop staat dat zij christen is; identiteitskaart d.d. 2012 waarop staat dat zij moslima is en een islamitische naam, 'Mo.' heeft moeten aannemen; echtscheidingsakte d.d. 2013 van 'Mo'; naamsverandering van Mo. terug naar haar christelijke naam Ma. D.d. 2014; attest waarin 'Mo.' haar religie verandert van islam naar het christendom d.d. 2014; attest dat Ma. terug als lid van de Koptische kerk wordt aanvaard d.d. 2013; attest van de priester dat verzoeker een actief lid is van de kerk en problemen kent; klacht van zijn broer bij de politie naar aanleiding van de verwondingen die hij opliep; medisch verslag van deze verwondingen; klacht van verzoekers moeder die ook werd aangevallen; en een medisch attest. Verzoeker voegt nog toe dat de originelen op een usb-stick staan en legt deze stick ook neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kan herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komen dan het opsommen van de door hem neergelegde documenten, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik deze nieuwe stukken heeft onderzocht dan wel afdoende heeft gemotiveerd, kan hij niet worden gevolgd. Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers het volgende: "Het mag duidelijk zijn dat het louter volharden in uw voorgaande, ongeloofwaardig bevonden, verklaringen dan ook geenszins volstaat om de eerder gemaakte appreciatie om te vormen. Ook de stukken die u thans voorlegt, en waarvan u meent dat zij uw relaas kunnen staven, kunnen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet ombuigen. Vooreerst kan hier worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals hierboven reeds uitdrukkelijk werd aangegeven, is zulks in casu geenszins het geval. Dient voorts ook te worden benadrukt dat alle voorgelegde stukken louter kopieën betreffen. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën kan deze stukken dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Het mag duidelijk zijn dat uw bewering dat de originelen van alle stukken op de bijgevoegde USB-stick staan, geen steek houdt.

Dit terzijde, volgende bedenkingen kunnen nog worden gemaakt bij de door u voorgelegde stukken. Wat het schrijven van Ma.(...), gekend als Me.(...), betreft, moet worden opgemerkt dat het hier om een louter met de hand geschreven brief gaat, die door éénieder kan zijn opgesteld. Dat deze brief daadwerkelijk door Ma.(...), alias Me.(...), werd geschreven, staat geenszins vast. Het loutere feit dat iemand die u kent in een schrijven de door u beweerde feiten bevestigt en nog bijkomende problemen aanhaalt, volstaat geenszins om te besluiten dat deze feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Gezien het gesolliciteerde karakter van dit schrijven kan aan deze brief dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde worden toegekend. De kopieën van de identiteitskaart en het paspoort Ma.(...) dat u voorlegde, zijn hoogstens een aanwijzing voor de persoonsgegevens van deze vrouw, niets meer en niets minder. Wie deze persoon is, wat uw band is met deze persoon noch het feit dat u haar hielp te ontsnappen nadat ze verdween en hierdoor vervolgens zelf problemen zou hebben gekend in Egypte, kan op geen enkele manier uit deze identiteitsstukken worden afgeleid. De kopieën van de documenten op naam van 'Mo.(...)', i.c. een identiteitskaart, een echtscheidingsakte, een attest van naamsverandering (van Mo.(...) naar 'Ma.(...)', een attest van verandering van religie (van moslim naar christen en een schrijven van de Koptische Kerk ter staving van het feit dat Ma.(...) weer opgenomen is in de kerk, zijn voorts hoogstens een aanwijzing dat een persoon genaamd Ma.(...) – waarvan zoals reeds aangehaald nog geenszins is aangetoond dat het hier dezelfde persoon als de genaamde 'Me.(...) betreft – voordien gehuwd was met een moslim, genaamd Ah.(...), zich bekeerde tot de islam en de islamitische naam 'Mona' aannam, uiteindelijk scheidde van Ah.(...) en zich vervolgens opnieuw tot het christendom bekeerde, de christennaam 'Ma.(...) terug aannam en opnieuw werd opgenomen binnen de gemeenschap. Onder welke omstandigheden dit alles zich voordeed, blijkt op geen enkele manier uit deze stukken. Ook al zou het vaststaan dat de genaamde Ma.(...) zwanger raakte van een moslimjongen en gedwongen werd met hem te huwen en zich te bekeren doch kon worden bevrijd en zich nadien weer tot het christendom bekeerde, spreken deze stukken zich geenszins uit over uw beweerde rol in dit alles noch tonen zij de door u beweerde problemen aan. Aan de kopie van het schrijven van priester Y.(...) aangaande uw lidmaatschap bij de kerk en de problemen die u in Egypte zou hebben gekend, kan ook geen bewijswaarde worden toegekend gezien het gesolliciteerde karakter. Uit dit schrijven kan enkel worden afgeleid dat iemand die u kent en met wie u blijkaar een goede band

heeft – u wordt beschouwd als “zijn zoon” (zie vertaling in de blauwe map)– beweert dat u in Egypte problemen kende. De authenticiteit van dit schrijven noch de waarachtigheid van de aangehaalde feiten is aangetoond. De kopie van het medisch attest op naam van uw broer Az.(...) toont voorts louter aan dat uw broer met verwondingen op zijn rug, gezicht en borst in het ziekenhuis werd opgenomen, niets meer en niets minder. Wanneer, waarom en onder welke omstandigheden hij die verwondingen opliep kan uit dit document geenszins worden afgeleid. Enig uitstaans met u en uw asielmotieven blijkt geenszins uit dit document. De kopie van de aangifte die u neerlegde kan voorts hoogstens aantonen dat uw moeder klacht ging indienen en dat haar verklaringen werden genoteerd. Hieruit blijkt echter geenszins dat de feiten die door uw moeder werden aangehaald, i.c. de inval in de woning op 14 april 2015, zich ook daadwerkelijk als dusdanig hebben voorgedaan. Dat u voorts nog een kopie van een medisch attest voorlegde waaruit blijkt dat uw moeder op 14 april 2015 met verwondingen in het ziekenhuis werd opgenomen, wijzigt hier ook niets aan. Zoals hierboven reeds aangehaald kan ook uit dit document enkel worden afgeleid dat uw moeder verwondingen had in het gezicht en ter hoogte van de borst. Wanneer en hoe zij aan deze verwondingen kwam, blijkt niet uit het document. Dat uw moeder deze verwondingen zou hebben opgelopen bij een aanval in haar woning door personen die naar u op zoek waren, is geenszins aangetoond.”

Waar verzoeker verwijst naar persartikelen waaruit moet blijken dat de ontvoering van jonge christelijke meisjes voortdurend voorvalt in Egypte, merkt de Raad er op dat deze persartikelen geen betrekking hebben op verzoeker zelf en dan ook niet ter ondersteuning kunnen dienen van verzoekers persoonlijk asielrelaas. Deze algemene informatie vermag geenszins aan te tonen dat Ma.(...), gekend als Me.(...), werd ontvoerd omdat zij zich tot het christendom bekeerde, laat staan de rol dat verzoeker hierin beweert te spelen en de problemen die hij zou hebben gekend met salafisten omdat hij dit meisje had geholpen.

5.2. In de mate verzoeker verwijst naar de preciaire positie van de koptische christenen in Egypte, een gegeven dat overigens niet betwist wordt door de commissaris-generaal, benadrukt de Raad dat het feit tot een bepaalde religieuze groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot algemene persartikelen.

5.3. Zo verzoeker hekelt niet te zijn gehoord door de commissaris-generaal, benadrukt de Raad dat in casu uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de tweede asielaanvraag van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen (adm.doss., stuk 8, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

5.4. Waar verzoeker verwijst naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet om te stellen dat de commissaris-generaal zich voorzichtig dient op te stellen wanneer hij de nieuwe stukken onderzoekt en geenszins reeds onmiddellijk een onderzoek ten gronde kan voeren, benadrukt de Raad dat het genoemde artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig. Waar verzoeker hierbij stelt dat de commissaris-generaal in de fase van de inoverwegingname niet mag oordelen of de nieuwe elementen de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming kunnen gronden, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zulks geenszins heeft gedaan.

5.5. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier dat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die de informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld is in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

6. Waar verzoeker van mening is dat zijn uitwijzing naar "Bangladesh" een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat zij zeer veel nieuwe documenten heeft ingediend waarmee geen rekening werd gehouden en zij daar nooit over gehoord werd. Verzoekende partij vervolgt dat het logisch is dat documenten gesolliciteerd zijn nu zij documenten moet voorleggen om haar relaas te staven en derhalve zelf het initiatief moet nemen om deze te bekomen. Zij stelt voorts dat gelet op alle elementen zij in ieder geval gehoord diende te worden door het CGVS. Verzoekende partij beklemtoont dat een terugkeer naar haar land van herkomst geen optie is aangezien zij daar zal vermoord worden. Zij preciseert hieromtrent nog dat zij een stabiel leven had als advocaat en dat zij niet zou vertrokken zijn indien dit niet nodig was.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 juli 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas en het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo verzoekende partij opwerpt dat het logisch is dat documenten gesolliciteerd zijn nu zij documenten moet voorleggen, tracht zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en gaat zij volledig voorbij aan de overige in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen:

“(…) Het mag duidelijk zijn dat het louter volharden in uw voorgaande, ongeloofwaardig bevonden, verklaringen dan ook geenszins volstaat om de eerder gemaakte appreciatie om te vormen. Ook de stukken die u thans voorlegt, en waarvan u meent dat zij uw relaas kunnen staven, kunnen de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet ombuigen. Vooreerst kan hier worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals hierboven reeds uitdrukkelijk werd aangegeven, is zulks in casu geenszins het geval. Dient voorts ook te worden benadrukt dat alle voorgelegde stukken louter kopieën betreffen. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën kan deze stukken dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Het mag duidelijk zijn dat uw bewering dat de originelen van alle stukken op de bijgevoegde USB-stick staan, geen steek houdt.

Dit terzijde, volgende bedenkingen kunnen nog worden gemaakt bij de door u voorgelegde stukken. Wat het schrijven van Ma.(...), gekend als Me.(...), betreft, moet worden opgemerkt dat het hier om een louter met de hand geschreven brief gaat, die door éénieder kan zijn opgesteld. Dat deze brief daadwerkelijk door Ma.(...), alias Me.(...), werd geschreven, staat geenszins vast. Het loutere feit dat iemand die u kent in een schrijven de door u beweerde feiten bevestigt en nog bijkomende problemen aanhaalt, volstaat geenszins om te besluiten dat deze feiten zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Gezien het gesolliciteerde karakter van dit schrijven kan aan deze brief dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde worden toegekend. De kopiën van de identiteitskaart en het paspoort Ma.(...) dat u voorlegde, zijn hoogstens een aanwijzing voor de persoonsgegevens van deze vrouw, niets meer en niets minder. Wie deze persoon is, wat uw band is met deze persoon noch het feit dat u haar hielp te ontsnappen nadat ze verdween en hierdoor vervolgens zelf problemen zou hebben gekend in Egypte, kan op geen enkele manier uit deze identiteitsstukken worden afgeleid. De kopieën van de documenten op naam van ‘Mo.(...)’, i.c. een identiteitskaart, een echtscheidingsakte, een attest van naamsverandering (van Mo.(...) naar ‘Ma.(...)’), een attest van verandering van religie (van moslim naar christen en een schrijven van de Koptische Kerk ter staving van het feit dat Ma.(...) weer opgenomen is in de kerk, zijn voorts hoogstens een aanwijzing dat een persoon genaamd Ma.(...) – waarvan zoals reeds aangehaald nog geenszins is aangetoond dat het hier dezelfde persoon als de genaamde ‘Me.(...)’ betreft – voordien gehuwd was met een moslim, genaamd Ah.(...), zich bekeerde tot de islam en de islamitische naam ‘Mona’ aannam, uiteindelijk scheidde van Ah.(...) en zich vervolgens opnieuw tot het christendom bekeerde, de christennaam ‘Ma.(...)’ terug aannam en opnieuw werd opgenomen binnen de gemeenschap. Onder welke omstandigheden dit alles zich voordeed, blijkt op geen enkele manier uit deze stukken. Ook al zou het vaststaan dat de genaamde Ma.(...) zwanger raakte van een moslimjongen en gedwongen werd met hem te huwen en zich te bekeren doch kon worden bevrijd en zich nadien weer tot het christendom bekeerde, spreken deze stukken zich geenszins uit over uw beweerde rol in dit alles noch tonen zij de door u beweerde problemen aan. Aan de kopie van het schrijven van priester Y.(...) aangaande uw lidmaatschap bij de kerk en de problemen die u in Egypte zou hebben gekend, kan ook geen bewijswaarde worden toegekend gezien het gesolliciteerde karakter. Uit dit schrijven kan enkel worden afgeleid dat iemand die u kent en met wie u blijkbaar een goede band heeft – u wordt beschouwd als “zijn zoon” (zie vertaling in de blauwe map) – beweert dat u in Egypte problemen kende. De authenticiteit van dit schrijven noch de waarachtigheid van de aangehaalde feiten is aangetoond. De kopie van het medisch attest op naam van uw broer Az.(...) toont voorts louter aan

dat uw broer met verwondingen op zijn rug, gezicht en borst in het ziekenhuis werd opgenomen, niets meer en niets minder. Wanneer, waarom en onder welke omstandigheden hij die verwondingen opliep kan uit dit document geenszins worden afgeleid. Enig uitstaans met u en uw asielmotieven blijkt geenszins uit dit document. De kopie van de aangifte die u neerlegde kan voorts hoogstens aantonen dat uw moeder klacht ging indienen en dat haar verklaringen werden genoteerd. Hieruit blijkt echter geenszins dat de feiten die door uw moeder werden aangehaald, i.c. de inval in de woning op 14 april 2015, zich ook daadwerkelijk als dusdanig hebben voorgedaan. Dat u voorts nog een kopie van een medisch attest voorlegde waaruit blijkt dat uw moeder op 14 april 2015 met verwondingen in het ziekenhuis werd opgenomen, wijzigt hier ook niets aan. Zoals hierboven reeds aangehaald kan ook uit dit document enkel worden afgeleid dat uw moeder verwondingen had in het gezicht en ter hoogte van de borst. Wanneer en hoe zij aan deze verwondingen kwam, blijkt niet uit het document. Dat uw moeder deze verwondingen zou hebben opgelopen bij een aanval in haar woning door personen die naar u op zoek waren, is geenszins aangetoond.(...)”

Zo verzoekende partij hekelt niet te zijn gehoord door de commissaris-generaal, herneemt de Raad dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de tweede asielaanvraag van verzoekende partij heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen (adm.doss., stuk 8, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS